

JUPITER-AMON A VZOSTUP THÉB

Ako sme už uviedli vyššie, Jupiter bol v Egypte uctievaný ako Amon a v Babylone pod menom Marduk: „*Pokiaľ vieme, Babylončania odjakživa identifikovali planéty s bohmi alebo ich prinajmenšom priradovali k svojim božstvám. Jupiter bol Marduk, t.j. hviezdny boh Marduk, alebo hviezda boha Marduka*“.⁹⁷

Chceme tu teraz v súvislosti s Jupiterom poukázať ešte na jednu nanajvýš významnú skutočnosť, ktorá dokonale mátie hlavy všetkých religionistov: Skutočnosť, že v panteónoch starovekých národov existuje prvok zmeny, vývoja.

Postavy bohov a hierarchické vzťahy medzi nimi sa zdajú byť - na jednej strane - od vekov ustanovené a nemenné. Na druhej strane však každý mestský štát uctieval prednostne niektorého boha ako svojho zakladateľa, inšpirátora a ochranné božstvo. A tu narážame v dejinách nezriedka na taký jav, že nejaké mesto v tom alebo onom období rozšíri svoj vplyv na celú príľahlú oblasť - a súčasne ochranné božstvo toho mesta urobí „kariéru“. To znamená, že postúpi v hierarchickom rebríčku bohov na lepšie, dôležitejšie miesto; pribudnú mu významnejšie funkcie; neraz z pozície druhoradého božstva sa ocitne v spoločnosti najvyšších bohov, alebo dokonca jeho samého prehlásia za boha najmocnejšieho, patróna všetkého úspechu, ktorého sa najviac oddá uctievať a stavať mu chrámy.

Predstava, že by medzi nesmrteľnými bohmi mohlo dochádzať k nejakej „výmene kresiel“, že by jeden boh mohol stáť raz vyššie a inokedy nižšie, je pre religionistov do tej miery mäťúca, že to nedokážu pochopiť inak, než ako účelové teologické konštrukcie, ktorých zmyslom je ideologicky podporiť inak čisto pozemské, mocensko-politické machinácie niekdajších kňazov.

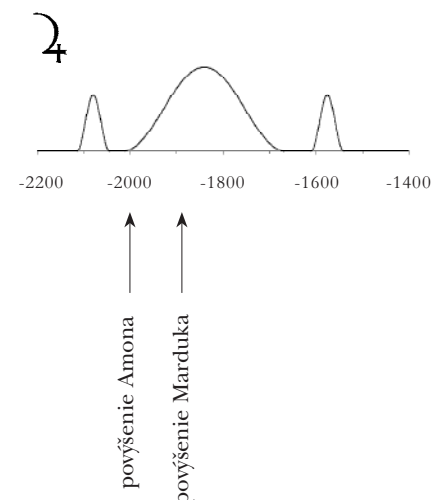
Napríklad Vojtech Zamarovský opisuje, ako urobil na začiatku Strednej ríše „kariéru“ egyptský boh Amon: „*Postavenie najvyššieho boha v egyptskom panteóne dosiahol Amon pomerne neskoro... Celých prvých tisíc rokov egyptských dejín bol bezvýznamným bohom, o ktorom bolo sotva počuť... Daktori egyptológia ho považujú za pradávneho miestneho ochranného boha, známeho len v dlho neznáмом Véseťe... Bezpečné poznatky máme o ňom až zo začiatku Strednej ríše, keď pod jeho štandardami vyviedli vesetskí vládcovia Egypt zo stáročného rozkladu. Víťazstvo ich zbrání ho povýšilo medzi najvýznamnejších bohov... Amonova pozícia závisela vždy od moci vesetských panovníkov. Kým vládli nad celým Egyptom a rozsiahlymi zahraničnými dážavami, bol »bohom nad všetkými bohmi«; keď ich moc upadla a nakoniec sa obmedzila na Veset, stal sa opäť bohom lokálneho významu... Na svojej ceste za prvenstvom postupoval teda Amon tradičným a osvedčeným spôsobom: za vojskami vesetských kráľov a pod záštitou ich hodnostárov... Amonov prímat bol ideologickým výrazom vedúceho postavenia Vesetu*“.⁸⁷

Tu Zamarovský obracia kauzalitu dejín na hlavu a neoprávnene vkladá do egyptologického výkladu svoju subjektívnu, marxistickú domnienku. Veď predsa Amon nepostupoval „za vojskami vesetských kráľov a pod záštitou ich hodnostárov“ - ale naopak: *pred* vojskami vesetských kráľov a ich hodnostári pod *jeho* záštitou! **Lebo najprv sa stal Zachariel-Amon vládnucim duchom času - a až potom sa vesetskí králi stali panovníkmi Egypta a ich kňazi najvyššími obetníkmi!**

Nebudeme, samozrejme, tvrdiť, že by sa - hlavne v posledných dvoch-troch tisícročiach - s teologickými konštrukciami nebolo dosť často aj špekulovalo. Ale domnievať sa, že panteóny starovekých národov sú *od začiat-*

Profil Dia-Amona s typickými baranými rohmi egyptského boha na gréckej minci.

Amon, asi 700 pr. Kr.

ku, *predovšetkým* alebo *iba* výsledkom ľudských špekulácií, je tragický omyl. Zamarovský však - nevedno odkiaľ - má pocit istoty, že úlohou kňazov nebolo nič viac, ako krkolomnou teologickou ekvilibristikou dodatočne odvodňovať presuny politickej moci v krajine. Ak chceli Amona prehlásiť za najvyššieho boha, „*museli sa pritom vyrovnáť aj s takými problémami, aké predstavovala konfrontácia Amona so starými najvyššími bohmi Reom a Ptahom*“ a preto vraj slnečného boha „*Rea mechanicky pripojili k Amonovi a vytvorili tak boha Amona-Rea, ktorý potom splynul v jedinú božskú osobnosť Amenrea*“.⁸⁷

My však už vieme, že Amon-Re vôbec nie je mechanické ani násilné priradenie, vzhľadom na to, že Zachariel je aj v židovskej a v kresťanskej angelológii nerozlučným druhom Michaelovým, a Slnko s Jupiterom tvorili z hľadiska duchovnej kozmológie kedysi jedno teleso a sú dokonca aj z astronomického hľadiska príbuzné. **Vesetskí kňazi neboli o nič menej oprávnení hovoriť o dvojbožstve Amon-Re, ako sú súčasní astronómovia oprávnení hovoriť o dvojhviezde Jupiter-Slnko!**

Syntéza Amon-Re je celkom priliehavým vystihnutím skutočnosti, že Jupiter-Amon sa stáva v období svojej vlády najprednejším, zo všetkých planetárnych archanjelov v slnečnej sústave prvým tlmočníkom a regentom impulzov slnečného logu, ktorý pôsobí v pozadí všetkých archanjelov nepretržite ako vládca celej slnečnej sústavy. Jupiter bol skutočne v rokoch 2017-1663 povýšený do služieb Slnka; a to sa dokonale zhoduje s nástupom Strednej ríše v Egypte (2040-1640)!